

Bernardín Šmíd

Pravý pokrm a pravý nápoj

Čítanie z listu sv. Pavla Efezanom, ktoré sme počuli, a ktoré nám adresoval sv. Pavol, možno dnes znepokojí väčšinu žien v tomto kostole a bude im pripadať nielen ako hlásanie dávno prekonaných názorov ale ako názory idúce proti ľudskej dôstojnosti ženy. Pre zástancov nadradenosti muža bude toto čítanie znieť ako hudba z raja. Mnohým mužom asi najviac utkvel v hlave citát: „Ale ako je Cirkev podriadená Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom.“

Sv. Pavol nemyslí na absolútne podriadenie ženy mužovi. Predovšetkým hovorí o vzájomnej podriadenosti: „Bratia, podriadajte sa jedni druhým v báni pred Kristom.“ Táto požiadavka platí pre každú usporiadanú spoločnosť. Sme si síce všetci, čo sa týka ľudskej dôstojnosti rovní, ale predsa každý má iné talenty a z toho vyplývajúce iné poslanie. Uznávame, že v dobre fungujúcej spoločnosti musia byť ľudia, ktorí vedú ostatných a dokonca i nad nimi musí byť jeden, ktorí je zodpovední za všetkých. Platí to v cirkvi a platí to aj vo svetskóm štáte, platí to v každom fungujúcom podniku a platí to aj v rodine.

Máme si byť poddaní a to z bázně voči Kristovi. „Ženy svojím mužom ako Pánovi, lebo muž je hlavou ženy, ako je aj Kristus hlavou Cirkvi, on, Spasiteľ tela. Ale ako je Cirkev podriadená Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom.“ Možno sa aj niekto zľakne, keď počuje ako a na koľko má byť z božieho príkazu žena podriadená svojmu mužovi. Možno to niekým otrásie, zvlášť ak si uvedomí, čo všetko niektorí muži vyžadujú od žien. Pri čítaní Pavlovho listu si musíme uvedomiť, že jeho slová nie sú adresované ľuďom tohto pomýleného sveta - pohanom ale kresťanom. A skutočným kresťanom je ten človek, ktorý prijal Krista ako normu a vzor svojho chovania, ktorý prijal Krista ako vnútornú silu k mravne dokonalému životu. Teda prvou podmienkou toho, aby sa žena podriadila svojmu mužovi vo všetkom, je jeho podriadenie sa vo všetkom Kristovi. Len takýto muž môže vyžadovať takúto poslušnosť a podriadenosť od svojej ženy. Nemá takéto právo ten, kto sa sám nechce podriať Božiemu zákonu, napr. muž alkoholik. A teda, ako hovorí sv. Pavol, ako Kristus je Spasiteľ svojho tela, tak aj muž - kresťan má byť nie tyranom svojej ženy, ale jej spasiteľom, napr. už tým, že prinesie rozumný prvok do intuitívneho a emočného sveta svojej ženy, že ju vypočuje a poradí jej.

Ved' nakoniec v ďalšej časti listu sv. Pavol konkrétne ukazuje, ako to má vyzerať. Čo všetko ma urobiť kresťanský manžel pre svoju ženu: „Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev.“ A ako miluje Kristus svoju Cirkev? „Seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody

a slovom, aby si pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená.“ Teda, to, čo sa má každý muž - kresťan učiť od Krista, je láska až po sebaobetovanie. Ježiš Kristus je dokonalý muž a dokonalý otec, lebo On seba samého vydal až na smrť. Toto je vzor lásky, ku ktorému sme ako muži pozvaní. Myslím si, že žiadna rozumná žena, nebude proti podriadenosti takémuto mužovi, čosi namietat.

Ďalší dôvod lásky muža voči svojej manželke naznačuje sv. Pavol o kúsok ďalej: „Tak sú aj muži povinní milovať svoje manželky ako vlastné telá. Kto miluje svoju manželku, miluje seba samého. Ved' nik nikdy nemal v nenávisti svoje telo, ale živí si ho a opatruje, ako aj Kristus Cirkev, lebo sme údmi jeho tela.“ Vzťah k svojej žene má byť podobný vzťahu k svojmu vlastnému telu. Na tejto добрote voči sebe samému, ktorá sa u normálneho človeka predpokladá, má mať účasť celá rodina. Sú dva v základe chybné postoje voči sebe. Človek sa môže milovať sebecký a bezohľadne voči blížnemu, alebo sa môže nenávidieť a nechce sa prijať taký, ako ho stvoril Boh. Obidva tieto postoje sú pomýlené. Človek musí správne milovať seba samého, aby dokázal milovať svojho blížneho

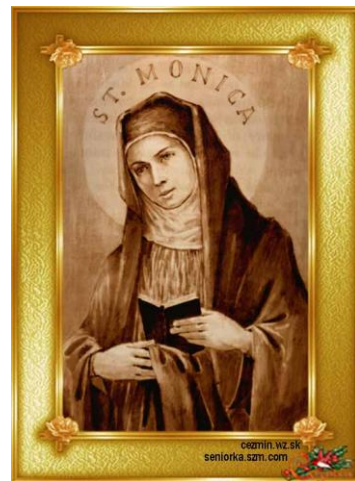
Sv. Pavol na záver tejto stati opakuje posolstvo z knihy Genezis, na ktoré sa často zabúda: „Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.“ Manželia vytvárajú čosi nové, čo má prednosť pred detinskými väzbami na rodičov. Nechcem tým tvrdiť, že muž, ktorý sa oženil alebo žena, ktorá sa vydala, už nemá podližnosť voči svojím rodičom. Skôr tu ide o skutočnosť posvätnosti novej rodiny, ktorej stabilitu treba predovšetkým chrániť, a nikto ani rodičia nemajú právo rozbíjať tento zväzok, ak je raz uzavretý pred Bohom a cirkvou. Sv. Pavol zakončuje týmito slovami: „Toto tajomstvo je veľké; ja hovoriť o Kristovi a Cirkvi.“

Na záver ešte uvediem niekoľko pekných myšlienok o manželstve:

Sv. Ambróz sa prihovára mužom: „Nie si pánom, ale manželom, nedostal si otrokyňu, ale manželku. Odplácaj sa jej pozornosťou a buď jej vďačný za lásku.“

„Vybral som si; nie je mojím cieľom hľadať, čo by sa mi páčilo, ale páčiť sa tomu, koho som si vybral.“ (Alain)

Johan Sebastian Bach adresoval svojej starnúcej manželke tieto krásne slová: „Tvoje plavé vlasy boli tak dlho pre mňa slnečnou žiarou, ale strieborné teraz sú mojím mesačným svetlom - a to je oveľa lepšie svetlo pre nás zamilovaných.“

*Takto nech odplatí Boh
mojim žalobníkom,
čo zlé hovoria proti mne.
So mnou však, Pane,
kvôli menu svojmu,
nakladaj dobre, podľa ľútosti!
Lebo som bedár, úbohý som,
srdce je vo mne zranené.
Som ako nachýlený tieň,
som ako kobyľky vo víchre.
Od pôstu sa mi kolená chvejú,
bez oleja mi telo pochudlo.
Posmech si zo mňa robievajú
a kto ma vidí, hlavou potriasa.*

*Pomôž mi, Bože Hospodine!
A podľa svojej ľútosti
ma zachráň.
Nech vedia,
že to Tvoja ruka bola,
Ty sám že si to, Pane, urobil.
Keď oni kľajú, Ty mi požehnávaj,
nech stroškotá
ich útok proti mne.
A radovať sa budú moji sluhovia.
Potupu oblečú si moji žalobníci,
haliac sa do tmy ako do plášťa*

*Ústami svojimi
ďakovať budem Pánovi,
uprostred mnohých
oslavovať Ho.
Pretože stojí po boku úbohému,
pred sudcom zlým ho ochráni.*

Tvrdá reč

Na faru volala istá žena. Bola vraj v našom meste na dovolenke a už to nemohla v sebe dlhšie držať. Rozhodla sa, že nám zavolá. Jej meno som ani nezachytil. Bola rýchla, rázna, plná hnevu: „Bola som vo vašom meste pár dní a musím vám povedať, že to bolo strašné. Mám malé dieťa, a ono keď počulo vaše zvony, veľmi sa zľaklo a plakalo. Dostávalo z toho hluku doslova trauma. Aj iných som počula, že šomrú na vaše zvonenie. Kto to kedy videl, dať na sídlisko také silné zvony?!“

V duchu som si povedal, veď to nemáme napojené ako v iných krajinách na reproduktory, a ja som predsa nenastavoval intenzitu zvonov. V každom prípade ma jej „šomranie“ vyrušilo. Pohoršovali ju zvony, ale na hluk spôsobený elektrickými či starými výťahmi si vraj zvykla. Pohoršovala sa nad zvukom volajúcim na modlitbu, avšak krik podgurážených mladých ľudí vracajúcich sa nadržaným zo zábavy alebo sediacich pod bránami bloku chápe. Zvláštne, čo všetko človek počúvať chce a môže, a čo nie!

„Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!“ zaznieva v Jánovom evanjeliu, keď Ježiš dokončil svoju kázeň o chlebe života a o nutnosti jesť jeho telo. Smutné je, že šomranie, odsúdenie a neprijatie prichádza z radov jeho vlastných učeníkov. Ako to povedal pápež Benedikt XVI. v jednom zo svojich prejavov: „Zoči-voči Ježišovej reči o chlebe a víne v kafarnaumskej synagóge nie je reakcia učeníkov, z ktorých mnohí opustili Ježiša, ďaleko od nášho odporu voči totálnemu daru, ktorým je on sám.“ Tá reč je tvrdá, pretože si často zamieňame slobodu s absenciou obmedzenia, s presvedčením, že môžeme konať sami bez Boha, lebo si myslíme, že obmedzuje našu slobodu. Je tvrdá, pretože človek často upadol do ilúzie, že môže premeniť kamene na chlieb. Potom, čo odsunul Boha na okraj alebo ho toleroval len ako súkromnú voľbu, ktorá nemá zasahovať do verejného života, sa isté ideológie pokúsili usporiadať spoločnosť silou moci a ekonomiky.“

Reč Boha je stále tvrdá, keď má naša pýcha zelenú, keď odsúvame nabok čnosť pokory, keď neuznávame, že náš Boh je živým Bohom a že on chce a môže vstupovať do nášho života rôznym spôsobom. Aj tým, ktorý my nazývame jednoduchým, šokujúcim či málo zaujímavým. Keď zvonia zvony a zvolávajú nás k eucharistickému stolu, je samozrejme, že nás to často vyruší. Boh dobre vie, že svoje srdcia si dokážeme zatvoriť, zaizolovať rôznymi „darmi sveta“, a preto potrebujeme taký zvuk a takú reč, čo prehluší naše zábrany.

Hoci dary sveta sú úžasné, oslovujúce a neraz pri nich žasneme, nemôžeme popri nich zabudnúť na dar z neba. Lebo to, po čom určite túžime, sú slová, ktoré chceme počuť na konci svojho života: „Pristúp k stolu, kde sedia tí, čo uverili a spoznali, že Kristus je Boží Syn!“ Zvony nás zvolávajú na modlitbu a svätú omšu. Ich zvuk pomáha prehlušiť naše zábrany.

JOZEF KOZÁK

Národný pochod za život: Prosím, záujemcov, aby sa zapísali v sákristii kostola. Pochod sa uskutoční 20. septembra (nedeľa) v Bratislave.

Pohreb otca biskupa Mons. Vladimíra Fila: Pohrebná sv. omša bude v katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave dňa 24. augusta (pondelok) o 10:00 hod. Rozlúčiť sa s o. biskupom možno už od 08:00 hod.

Púť TV Lux do Rajeckej Lesnej: V sobotu 29. augusta sa uskutoční púť priaznivcov a divákov TV Lux.

30. augusta 2015
náš

Váp. Marián Briška

sa dožíva
požehnaných 70 rokov

Za jeho 10-ročnú obetavú službu pre našu farnosť mu patrí naša srdečná vďaka. K jeho životnému jubileu mu vyprosujeme hojnosť Božích milostí, dary Ducha Svätého, mocnú ochranu našej Nebeskej Matky a pevné zdravie.

AD MULTOS ANNOS

Sväté omše v 21. týždni Cezročného obdobia - (B)

24.VIII. pondelok

18:00 Za † Antona a Lauru Kerákových

25.VIII. utorok

18:00 Za † Pavla Fajkusa, manželky a deti

26.VIII. streda

18:00

27.VIII. štvrtok

18:00 na úmysel otca arcibiskupa

28.VIII. piatok

18:00 Za † Augustína a Agnešu Jurčovičových

Upratovanie kostola č.d. 2-27

29.VIII. sobota

08:00 Za † Antona a Annu Lopošových

30.VIII. 22. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za † Antona Polakoviča (20. výročie)

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Šustová D., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

24.VIII. pondelok	Sv. Bartolomej, apoštol - Sviatok
25.VIII. utorok	Sv. Eudovít - Ľsp
26.VIII. streda	Sv. Anastáz, mučeník
27.VIII. štvrtok	Sv. Monika - Sp
28.VIII. piatok	Sv. Augustín, biskup - Sp
29.VIII. sobota	Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa - Sp

II. Nezrelí a vlašní

Téma z Písma

A anjelovi laodicejskej cirkvi napíš: Toto hovorí Amen, verný a spravodlivý Svedok, Počiatok Božieho stvorenia. Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlašný, ani horúci, ani studený, už-už tá vyplívam z úst.

(Zjv3, 14-16)

Kdeže je teda vaša blaženosť?

(Gal4, 15)

Variácia

Pred nejakým časom som čítal v dennej tlači správu o pomerne vysokom počte detí, ktoré neboli prijaté pri zápise do prvej triedy základných škôl, a to z troch dôvodov: pre malú slovnú zásobu, poruchy výslovnosti a neschopnosť primerane komunikovať.

Svojím spôsobom sa tejto - bohužiaľ negatívnej - skutočnosti nečudujem, pretože dôvod, ktorý k uvedeným detským neschopnostiam vedie, spočíva v takzvanej pasívnej komunikácii dieťaťa. Ide jednoducho povedané o to, že dieťa je od svojho narodenia až do predškolského veku zasadené do nepodnetného prostredia, ktoré potom vedie k jeho školskej nezrelosti.

Prvým negatívom, ktoré na dieťa pôsobí, je televízna obrazovka. Mamička, aby si od dieťaťa oddýchla a aby mala nejaký čas aj pre seba, posadí ratolest' pred televízor alebo ešte horšie, pred monitor počítača. Dieťa pasívne sleduje mihanie obrázkov, a ak vôbec počuje nejaké zvuky, ide buď o pazvuky alebo o streľbu z guľometu, motory prenasledujúcich sa automobilov alebo rev strieľajúcich „hrdinov“. Ak sa náhodou stane, že v televízii dávajú rozprávku, je v nej na poľutovanie málo slov, a ak už tam nejaké sú, nemá ich osamelému dieťaťu kto vysvetliť, pretože sa nemá koho opýtať. Teda je na tom rovnako potom ako predtým. Dieťa s obrazovkou nekomunikuje, nekladie jej otázky, televízny program ho k dialógu nevyzýva. Dieťa len tupo sleduje niečo, čomu aj tak nerozumie, čo ho k ničomu nemotivuje, čo nerozvíja jeho slovnú zásobu ani komunikáciu.

Druhé negatívum nasleduje po vypnutí televízora. Rodičia sa s dieťaťom nerozprávajú, na nič sa ho nepýtajú, nerozvíjajú jeho fantáziu, neučia ho nové slová, neopravujú jeho výslovnosť, neformulujú s ním celé vety, ani ho neučia odpovedať na nijaké otázky. Takže po pasívnej komunikácii s televíznou obrazovkou nasleduje pasívna komunikácia s tatkom.

Jedna i druhá prax sa v takejto rodine stane veľmi skoro zabehanou rutinou a sú s tým spokojné obe strany. Dieťa sa pasívne zabáva ďalej a rodičia sú spokojní, lebo ich ratolest' nehnevá, ba dokonca majú pokoj i od školy, pretože prváčik dostal ročný odklad.

Keď som si prečítal tú novinovú správu a súčasne hľadal vysvetlenie príčin, prišlo mi mimovoľne na myseľ porovnanie tejto školskej situácie so situáciou v Cirkvi a položil som si otázku, či by sme my, účastníci nedeľných bohoslužieb - či už sedíme v posledných laviciach, alebo stojíme až úplne vzadu pri dverách kostola - obstáli pri zápise do prvej triedy kresťanského života.

Po skúsenosti, ktorú mám, o tom pochybujem. Možno by číslo neprijatých bolo percentuálne vyššie ako pri tých zápisoch do základných škôl.

Nič totiž medzi nami veriacimi nie je také rozšírené ako malá zásoba duchovných slov a duchovných informácií, porucha

zrozumiteľnosti kostolného jazyka a neschopnosť komunikovať o veciach viery s okolitým svetom. Teda rovnako ako u tých malých prváčikov.

V čom spočívajú príčiny tejto zaostalosti? Domnievam sa, že - rovnako ako u tých predškolských detí - v dvojnásobnej pasívnej komunikácii vo vnútri Cirkvi.

Ak sa v nedeľu zhromaždíme v kostole, sme síce hneď na úvod vyzvaní k zamysleniu nad sebou, čo je dôvod k aktivite mysle. No povedzme si úprimne, či je toto zamyslenie skutočne aktívne, u koľkých z nás je vlašné, a navyše ešte s vedomím, že myslenie bolí.

Potom nasleduje vlašné, opäť pasívne vypočutie nedeľných lekcii. Povedal by som dokonca, že v niektorých situáciách povinne pasívne, lebo v mnohých kostoloch slúži ich čítanie skôr na logopedický tréning dyslektických miništrantov, ako na zrozumiteľné podanie Božieho slova. Stále mi ešte nikto v tejto súvislosti nevysvetlil, prečo musí diakon pred čítaním textu z evanjelia žiadať o požehnanie kňaza, ale miništranti môžu Božie slovo komoliť bez neho. Vari nie sú slová zo Starého zákona a z listov apoštolov plnohodnotným Božím slovom?

Nasleduje kázeň. Často si pri nej spomeniem na slová vynikajúceho kazateľa, už spomínaného pátra Ladislava Simajehla, aký hukot by to asi v kostole bol, keby dal Boh ozvučiť všetky myšlienky, ktoré ľudom pri bohoslužbe prichádzajú na myseľ. Okrem toho prichádza občas pri kázni nejedna myšlienka, ktorá s vlašným príhovorom kazateľa síce úzko súvisí, ale vysloviť sa jednoducho nesmie. Nie je to vo zvyku. Ak vôbec možno hovoriť o nejakom dialógu, tak ide - ako nás učí homiletika - o takzvaný virtuálny dialóg. Doslova o virtuálnu realitu, teda o neskutočnú skutočnosť. A tak veľmi často sedíme v kostole podobní tým deťom pred televíznou obrazovkou. Vlašni a pasívni.

Po odchode zo svätej by mal nasledovať dialóg o vypočutom. Buď pred kostolom alebo doma. Priznám sa, že si občas zašpicľujem v predkostolných hlúčkoch vo farnostiach, kde ma nepoznajú, ale zisťujem, že sa o ničom, čo v kostole zaznelo, komunikácia nevedie. Niet predsa o čom diskutovať. Všetko už preslabikoval koktajúci miništrant a povedal vlašný kňaz.

Pevne verím, a je to znak mojej silnej viery, že diskusia nad obsahom textu evanjelia alebo nad myšlienkami z nedeľných lekcii sa rozvinie až doma v rodine, alebo ľudia prídu počas týždňa na faru a budú o nich aktívne hovoriť s kňazom.

Vo dvoch veciach však - v porovnaní tých predškolských detí a nás, účastníkov nedeľných bohoslužieb - som si nie istý. Komu (v rodine Cirkvi) táto situácia vyhovuje a či by pre niektorých z nás nebolo vhodné, tak ako u tých oneskorených detí, zaviesť jednorozhodne odklady na dozrievanie.

Ak by to tak mohlo byť, hlásim sa vopred, rád a dobrovoľne.

Prosby

Občas tiež uvažujem, k čomu by som prirovnal náš kostol.

- Pane, daj mi múdrosť, aby som v jej sile prekračoval jeho prah a okrem nevyhnutného modlitebníka do neho vstupoval aj s bystrým duchom.

A chvíľami prichádzam k poznaniu, že i pre mňa môže byť školou.

- Pane, zbav ma katolíckeho stereotypu posedávania až vzadu pri vchode a pridaj mi odvahu, aby som sa posadil do prednej lavice. Poznávam, že mi stále stačilo tak málo.

- Pane, daj mi oheň svojho Ducha, ktorý spáli moju vlašnosť a zapáli vo mne zdravé nadšenie.

- Daj mi motiváciu k tomu, aby som doma otvoril odloženú a zaprášenú Bibliu.

Mám v nedeľnej škole Božieho slova zameškané hodiny.

- Pane, nedaj mi prepadnúť už v prvom polroku a daj mi silu odolať duchovnému záškoláctvu

Príbeh na uzdravenie duše

PUNTIČKÁR

Bol raz jeden muž, ktorý sa pýšil tým, že je najporiadnejším človekom na svete. Nikdy nič nenechal na náhodu.

Keď ráno vstával, nevyhnutnosť nájsť si rozhádzané šaty ho ťažila natoľko, že večer, prv než zaspal, ho ťakala už len myšlienka na to, že to bude musieť urobiť.

Raz večer napokon pozbieral odvahu, vzal papier a poznačil si, kde nechal každý jeden kus svojho oblečenia.

Ráno sa zobudil spokojný, zobral do ruky papier a čítal: „Čiapka sa nachádza tam.“ A tak ju našiel. „Nohavice sú položené tam.“ Tiež ich našiel. A tak ďalej, až kým nebol celkom oblečený.

V tej chvíli v ňom skrsla myšlienka: „No dobre, ale kde som ja?“

Hľadal, hľadal, ale nenašiel sa.

Toto je ponaučenie pre mnohých ľudí. Vedia, čo si majú obliecť, ako sa obracať, ako pracovať, ako vystupovať pred ostatnými, ale ignorujú vlastnú totožnosť. Nevedia o sebe nič a vôbec sa nepoznajú, a tak nevedomky prežijú aj svoj život bez toho, aby si všimli seba samých, ostatných, prírodu. Žijú tak, ako to príde.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Návrat k hĺbkam

Sabbat, svätenie každého siedmeho dňa, malo nielen hĺbkový, ale aj horizontálny a sociálny význam a dosah. Stvorenie spelo k sabatu, ku dňu, keď bol človek a celé tvorstvo už v Božom pokoji, keď mali účasť na tomto pokoji všetci. A človek, muž a žena, mali účasť na Božej slobode, ako stvorenie „na obraz a podobu Božiu“. Sabbat bol aj neskôr nielen víziou, ale aj skutočnosťou slobody *všetkých*. Po Sinaji v siedmy deň otrok i pán si boli rovní. V kresťanskom siedmom dni odpočinku, v nedeľu, v deň vzkriesenia Pána, „blahodarnosť“ tohto dňa pozostávala v tom, že všetky formy podriadenosti akoby mizli. Ťarcha práce sa odkladala. V siedmom dni sviatočnom bolo všetko - stvorený svet, človek i Boh. Bola v tom veľkorysosť Božia i oddanosť človeku. Bol v tom svet i modlitba a bohoslužba. A bolo v tom sociálne dobro človeka: deň odpočinku. Správa o stvorení a sinajské Desatoro i Zmluva vychádzali z toho istého Božieho zdroja. Siedmy deň bol dňom živého vzťahu Boha k človeku a človeka k Bohu, a to na úrovni spoločenstva národa. Sloboda a rovnosť ľudí neboli a nemali byť len čisto antropologickou či sociologickou veličinou - boli a sú ovocím posvätného vzťahu Boha k ľuďom a ľudí k Bohu. Pre toto všetko mal a má byť siedmy deň odpočinku veľkým a chráneným sviatkom človeka a národa.

S čím by malo byť aj dnes spojené svätenie siedmeho dňa? V prvom rade by malo byť ustavične živou spomienkou na stvorenie sveta a človeka ako na neslýchaný čin Boží a osobitný dar pre človeka, ku ktorému všetko smerovalo. O

tom hovorila *Kniha. Genesis*, keď hovorila o dokončení stvorenia a o siedmom dni odpočinku: „I požehnal Boh siedmy deň a zasvätil ho.“ To bola úprava pre vyvolený ľud a pre ľudí vôbec, úprava, na základe ktorej mali svätiť každý siedmy deň - sabbat. Správa o stvorení sa čítala pri bohoslužbách a bola písaná vlastne pre bohoslužbu ako hymnus na stvorenie a Stvoriteľa.

Svätý deň spoločenstva v chrámoch

Zabudli sme, žiaľ, do veľkej miery, čím má byť siedmy deň odpočinku - že má byť dňom úcty k životu, k človeku, k Bohu. Stal sa dňom nákupov, hlučnej zábavy alebo jednoducho dňom práce. Pôvodný záměr a zmysel bol iný, bol bohatý. Siedmy deň, sabbat, bol deň odpočinku po stvorení, dňom vďaky po vyslobodení z egyptského otroctva, premenený na nedeľu, a dostal meno „dies Dominica“, deň Pánov. Bol dňom spásy, dňom Ježišovho vzkriesenia, dňom, uvoľneným pre Boha. V siedmy deň mal byť človek nielen „homo faber“, remeselník, ale i „homo religiosus“, človek náboženský! V tento deň ani otrok nebol otrokom, bol človekom a platil aj pre neho odpočinok. V každú nedeľu ráno nás vzkriesený Pán pozýva zhromaždiť sa okolo neho, víťaza nad smrťou.

Nedeľný sviatočný deň popri úcte k Bohu je naplnený ako deň *odpočinku* aj ľudskosťou. Ešte aj príkaz nedeľného slávenia Eucharistie a účasť na sviatočnej svätej omši sú naplnené touto ľudskosťou. Účasťou na spoločnej bohoslužbe spoločenstva veriacich rozvíja jednotlivec svoj vzťah k Bohu a k Ježišovi Kristovi práve v „spoločenstve“ Cirkvi, čo nemôže prežívať tak ľudsky a sústredene vo všedné dni práce.

Tretí príkaz Desatora sa týka „dňa Pána“ a slávenia jeho pamiatky Eucharistiou. Pre kresťana nie je nedeľa posledným dňom týždňa - je jeho *prvým* dňom. V nedeľu vzkriesenia prináša Kristus novosť veľkonočného života. Nedeľa nás pozýva obnovovať si tri veľké rozmary kresťanského života - veriť, dúfať a milovať. Každú nedeľu nás Kristus pozýva sláviť uprostred Cirkvi a v jej chráme svoju veľkonočnú obeť a víťazstvo. Kto berie naľahko toto pozvanie a nezúčastňuje sa pravidelne bohoslužby, končí tým, že prestane oživovať svoju vieru. Stráca kontakt so svojimi bratmi a sestrami a pohľadá možnosťou stretnúť sa s Pánom. Dlhodobá bez účasti na svätej omši a Eucharistii viera odumiera. Nedeľná bohoslužba Eucharistie je prameňom ľudskej a sociálnej obnovy medzi ľuďmi. Nedeľná bratskosť a rodinnosť sa má potom predlžovať na všedné dni týždňa. V tomto zmysle je nedeľa prvým dňom týždňa. V ruskej terminológii sa to prejavuje dodnes: po nedeli-voskresenii nasleduje pondel'nik, potom vtornik...

Prežívať v nedeľu spoločenstvo a jednotu veriacich v chráme, žiť chvíľu spolu s inými, sláviť spolu s nimi Kristovo tajomstvo, navštíviť priateľov, obnoviť alebo nadviazať nové vzťahy pri upokojujúcej zábave, zaujímať sa o to, čo sa deje vo svete, obdivovať krásu prírody a kultúry, čítať dobrú knihu - to všetko môže byť nedeľa, to všetko môže dávať živé farby našmu životu.

Nedeľa je „svätý deň“, nie je ako iné dni, má byť „mimo série“. Len by sme nemali dovoliť, aby si nás aj v nedeľu podroboval „priemysel zábavy“ tak, ako si nás v týždni podrobuje a priam zotročuje priemysel výroby či úradovania. Posvätnosť nedele by mala byť príležitosťou, aby sme boli viac ľuďmi. A tým aby sme boli aj šťastnejší

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku